

"СОЮЗ" НАРОДНА ЧАСОПИСЬ виходить щотижня в четвер.	
РЕДАКЦІЯ: 166 East 4th Street, New York.	
ПЕРЕДПЛАТА:	
На цілий рік	\$1.50
На пів року	.75
Поодинокі число	3ц.

СОЮЗ

Часопись для руского народа в Америці.

"SOJUZ" Published Every Thursday —by— "SOJUZ" PUBLISHING COMPANY.	
OFFICE: 166 East 4th Street, New York.	
SUBSCRIPTION:	
One year	\$1.50
Six months	.75
Single copy	.3c

Entered as second-class matter August 14, 1908 at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congress of March 3, 1879.

№ 35. Нью-Йорк, Н.Й. Четвер 9 вересня 1909.

New York, N. Y., Thursday, September 9, 1909. Vol. II.

Новинки.

— Сими днями американські часописи широко розписують про відкрите північного бігуна Др. Cook-ом.

Др. Cook замешкує в Брукліні в молодій віці був колектором молочарним. Тепер вертає він в Америку.

Люди науки витають його сердечно і випитують та іспитують, щоб переконатись чи дійсно він є тим щасливцем, котрому удалось стати на бігуні.

Та в слід за тим розійшлась друга вістка, що капітан Reary тожє американець, котрий тожє рішився відкрити бігун і трохи пізніше чим Cook вибрався в дорогу, тожє дійшов до бігуна.

Поки що докладного справоздання з їх подорожі часописи еще не подають, наразі чваняють тим, що відкрите бігуна треба завдячити тільки американцям. Котрий з них ліпше притолочив бігун, покаже недалека будучність.

— Поліція енергично взялась до перешукання хінської дільниці міста Нью-Йорку і внаходять що раз то біліне білих дїтчат визнаних багатими купцями Китайцями. На днях заарештовано двох синів Сходу. Один і другий визнали дві мо-лоді дївчині у своїх домах. Обі сироти. Одна брунетка літ 18, а друга блондинка літ 15.

— Деякі людці заздросять неробам, та видко що не дуже добре і їм ведеться, коли один з них багач замешкалий в Нью-Йорку повісився повідомляючи свого кривняка, що чинить се тому, бо не має нічого до роботи. Маєток свій записав родині.

— Пятьдесять кілька літ-на мільонерка віддала ся за 18 літнього посланця телеграфічного. Шкода що така дурничка не трафилась котромусь з панячів що то умисно їдуть тут шукати со-пружескої кар'єри.

— Любов материнська. В Ньюарку 4-літня дитина сильно попарилась. В шпиталі узнали, що дитину можливо утримати при житті лише в той спосіб, е-сли попарені місця на цілі заступить другим здоровим тілом. Мати дитини без на-мислу піддалась операції і дитина зістала уратована від неминучої смерті.

— Волиять Росию чим Америку. — В Вашингтоні заарештувала поліція п'яницю, котрий аванту-рав ся у своїй домі. Наколи судия засудив його на 30 день арешту, п'яниця запротестував проти того кажучи, що е-сли у вільнім краю не вільно дома упити ся, то він

волиять пересилитись до Росії.

Судия однак таким протестом не збентежив ся кажучи, що буде міг удати ся до царства російського, але аж по 30 днях.

— Один льондонський політикєр передсказує, що в недовгій часі розлічє ся ві-йна між Німеччиною а Англією. Він каже що у зброєвій фабриці Крупа правдє безвпинно день і ніч 10.000 людий.

— Monterey, Мексіко на-вістила незвичайна повнь. Після донесень згинуло там 3.000 людий. Шкоди поки що обчислюють більш як на 2 мільони доларів. Такого елементарного нещастя не памятають в Мексіко від бо-гато літ. Дош падав через дві доби без'устанно. Води з гір спливали до ріки Santa Catarina, яка виступала з берегів і заляла більшу часть міста.

— 3 малого до великого. В Pettsville, Pa. застріляв ся хлопець і в короткості сп-сав свої злочини, які попов-нив він в своїм житю. Вже від 9 літ він почав викрада-ти з дому по центови, відтак по ніклеви, по десять цен-тів і дійшов до сего, що вже в 10 році викрадав від мате-ри по доларови і більше. В 13 році украв він більшу суму грошій та побоюючись, щоб мати не сказала про се батькови, він нечаяно в но-чї закрив ся до синальні і убив матір. Відтак почав він більші операції в ба-тьковим чеками. Фалшував чеки на всілякі суми а деко-трі навіть на кільканайцять сот доларів. Щоб закрити сліди свого злочину він пла-нував, як би увязнити ба-тька, та наколи пляни не кої-ли ся, в розначи вистрілом револьвера відобрав собі жи-те.

— В Нью Йорку застайку-вало 40.000 робітників при плацях. Жадають підви-шки платні, а іменно 5 цент, більше від викінчення 100 д-рок від гузиків.

— До найцікавіших за-гадок, які чоловік силкує ся відгадати, належить спосіб будучого людского житя на землі. Бо й дійсно, на вид так многих і великих кул-турних здобутків та епоха-льних винаходів не один чо-ловік рабди увияти собі да-леку будучність. Званий англійський писатель Lathrop помістив в одній часописи ворожби американського му-дрця Едізона. За сто літ, ка-же Едізон, не буде на землі жадних міст, але самі села і оселі, розсіяні серед чудо-вих краєвидів, на сьвіжім во-здусі. Тут, в найвідповід-нійших санітарних услівях будуть працювати всі після своєї волі і потреби. Всякі штуки і літератури будуть

мати дома; потиснуть лише

гузик, — а фонаграф сам відчитує їм найновіший твір славного писателя. Всяких вістий газетарських достарчить наппм потомкам телефони. При помочи теат-рофонії і театроскопії мож-на буде дома слухати і при-дивляти ся театральним представлєням. Зручно роз-ставлені підводи будуть пе-ревозити від оселі до оселі вистави красних штук, об-разів і статуй, В електри-чних поїздах будуть їзди-ти воздухом навколо зе-млі а в протягу 8 годин і 8 минут можна буде відвідати крєвних, що перенесли ся з землі на планету Марс. Ро-зуміє ся, що при таких об-ставинах пезне мілітаризм і алкогольїзм, котрий стане так огидним, що його бу-дуть давати лише злочин-цям за кару. Зьвірята бу-дуть жити свобідно і ща-сливо на землі, бо чоловік вже не буде уживати їх до праці, а мясом буде брид-ти ся. Таке то щастє буде на землі за сто літ, але нас тоді не буде. Знамениту фантазію має американсь-кий винаходчик.

— В однім росейскім селі коло міста Пскова замітили селяни студента, що збирав рослини до зільника. Для се-лян виглядала та маніпуля-ція дуже підозрілою і наро-били крику, що сей студент ходить і сіє холєру по полі, котра звіщен іде на село. В округ підозрілого студента зібрала ся велика товпа на-рода. Стали его випитувати, а коли відповіді не задові-ляли, зачали ревідувати студента. Ревідували півто-ра години, витрясли все, що лише мав при собі і вкін-ци по тяжких трудах видо-були від него цілу пачку холєри. Студент присягав ся на всіх сьвятих, що то порошок до зубів, що его не сієсь, лише чистить ся зуби, а до села прийшов щоб на-збирати цвєтів на продаж — однак то все нічого не по-могло. Товпа кричала убий-ти його. Подовгій нараді ріши-лись дарувати йому жите, наколи з'їсть холєрний по-рошок. Маєрозуміть ся сту-дент з'їз і его пустили жи-вого.

— Великим дивом природи є на Яві „Остров огнений“. Є се багно з гірким, ховким намулом; воно обіймає про-стір двох англійських миль. Довкола воно заквітчане не-звичайно буйною ростино-стю, що пишаєсь ярко-чер-воним цвєтом і справляє вражєне вінця з огню на-вікруги багна. Воно тим ці-каве, що з внутра намулу підносять ся раз у раз ховзкі бомблики, які відтак тріска-ють з гуком і розпливають ся. Тамошні люди зовуть сей кусєнь землі „домови-ною чорта“.

— В Галичині акція „на-вертання“ греко-католиків на

латинство від часу убійства графа Потоцького не то що не устає, але чимраз більші прибирає розміри, перехо-дить навіть границі розби-шацтва морального, якого допускають ся польськї „владзе“ на підвладних со-бі людях, звичайно бідних, жадних куска хліба, що як-раз пособляє підлій роботі ляцької зволочи. „Народне Слово“ пише що в заведеню мійської сторожі пожарної насилують Русинів — пожарників при-мушуючи їх під за-грозою утрати місця до переходу на ла-тинство.

— „Полтавскій Голос“ повідомляє, що річи, купле-ні царем, великими князя-ми та иншими достойника-ми на виставі домового про-мислу в Полтаві, відомо ду-же подобались в Петербурзі. Управитель дому вел. кня-зя Олександра Михайловича замовив оноді додатково у-країнський одяг з усіми його принадлежностями і комі-тет вистави полагав се за-мовлене того самого дня.

— Попи дуже часто гово-рять і пишуть у своїх гезе-тах, що школи, які не є в їх руках, видають неморальну молодіж. Вони показують на Францію, де узунено попів зі шкіл, що там зростають злочини. Недавно була пе-реведена статистика злочин-нів молодіжи до 16 року, яка вказує на брєхню попів і клерикалів. Злочини моло-діжи, від часу усунєня клє-рикального впливу на шко-ли, значно убуюють. Числа говорять:

було злочинів:			
в роках	хлопців	дівчат	разом
1886-1890	6017	903	6980
1891-1895	5919	984	6903
1899-1900	4985	701	5776
1901-1905	4084	576	4662

За послідні три роки злочини ще більше зменшили ся. Числа, що вказують скільки дїтїй до 16 року післано до поправчих домів, є ще ясній-ші. В 1875 р., підчас повної влади клерикалів у францу-зім шкільництві, віддано до поправчих домів 9706 дїтїй; в 1905 р., коли школа стала сьвітською, було вже лише 2953 дїтїй. Такі то є добро-дійства з відлучєня церкви від держави і школи у Фран-ції, а наш півбіскуп старає ся доконче злучити школу зі сьострами навіть тут в Америці.

— Як велика темнота, на-слідком клерикальної науки в школах, висить над Гали-чиною, доказом може служи-ти те, що й попи, люди, що мають яке-такє образованє і зачисляють себе до інтелі-генції — вірять у най звичайніші чари. „Ліло“ до-носить, що піп Теодор Кру-шинський, звисний з афєри-в Боянці, вірить іще в такі чари, як відбирание коровам молока арівниціями. „Коли

його корови — пише згада-на газета — потратили якось літом молоко, то батюшка, взявши епітрахиль, кропило і хрест, пішов до одної мі-шанки — „чарівниці“, що-би її приневолити звернути молоко коровам“. І се дїєть ся в XX столітїю, а робить се не темний, неписьмен-ний селянин, а чоловік з у-кінченого середною, школо-ю, маючи всякі дані на „ін-телігенцію“!... І такий чо-ловік, з середновічною віро-ю про чарівництво, дає „на-уки“ людям і „просьвічає“ їх! Проч з попівською нау-кою!

— „Рада“ доносить, що в тих днях утік з Печерсь-кої лаври в Київі эромонах Александер, загарбавши кількадесят тисяч рублів, які паломники жертвували для лаври. Эромонах утік заграницю в товаристві мо-лодїї женщин. Лавра доте-пер іще укриває ся втечу.

— Уголь камяний уміли вихиснувати вже старинні людї. Китайці в своїх кни-гах зберегли відомости, що вже в р. 1700 перед Хри-стом топили в печі углем каміни. В Европі перші Англичани знали „пожиток угля“.

— Клерикальна „Свобода“ у своїх статях, майже в кождім числі силуєсь дока-зати американським поселе-нцям, що хто не є греко-ка-толиком не є тожє щирим Русином-Українцем. Такоби на тім конєць. Той єзуїтський орган, накидаєсь в безлич-ний спосіб на одиниці, що виринули духом понад тьму клерикальну називають їх зрадниками, запродавцями відступниками і т. п. Про-ти всякого вільнішого ру-ху уживають вони оружє контр-агітаційне, запевня-ючи темну масу, що одини-ці які старають ся вивести наших поселєнців на прав-диву дорогу, що ті одиниці се підкуплені агєнти амер-иканськими сектами, які ста-рають ся видерти в нас, що нам наймиліше, себто ви-народовити нас. І темна ма-са слухає їх ложних виводів та не досить що стоять у-перто при клерикальній тьмі але ще ворожо дивлять ся на роботу згідну з духом часу.

єсли справді тільки „пла-тні“ агєнти в Америці суть ворогами єзуїтско-католиць-кої церкви, то питанє чому в Галичині в послідних ча-ях наші Українці покида-ють гр. католицке віроіпо-віданє, яке після єзуїтів має більшу вартість чим на-родне почутє? Чейже в Га-личині прєсвитерияне не платять агєнтам.

У львівскім повіті переї-шло кілька десятків Україн-ців на безконфєсійність, а послідними часами в пов. Зборів кілька десятків селян відказалось платити церков

ні данини, кажуть, що: „кож-дий з нас має сьв. письмо в хаті і без адвокатів обійде ся“.

Питанє, чому про те все не хоче знати „одинокі ро-бітничі, радикальна часо-пись Свобода“.

ХТО хоче скоро навчити ся по англійски, хай запле-на адресу Редакції 60 цент. а ми вишлемо товмач найно-війшого виданя.

Редакция.

Д. Ф. ВОЛЬФМАН,

220 E. 5th Street,

Недалеко 3 Евнї в НЮ ЙОРКУ

Европейский институт медицин-ний і електричності

СПЕЦИАЛИСТ,

що має 20-літню практику і лічить всякого рода хвороти.

Коли ви чуєте ся ослабле-ні звичайними або хронічно за давнєнними хворотами як. секретні, біль і катар жо-лудка, ревматизм, біль гор-ла, хребта, грудей, катар носа, хворота очей, чирака, короста, боляки, рани, за-труте крові, кровотої, кор-чі або інші хвороти, так не занедбуйте себе. Всяке за-неданє хотї і найлєкпшо хвороти є небезпечне і з ча-зом стає ся невилічне.

Всяке ослабленє організ-му, утома духова може бути тільки вилічена нашими спе-циалістами.

Наша довголітня практи-ка говорить сама за себе.

Всякі хвороти хотїй най-більш тяжкі ми лічимо в не-довгій часі завдяки нашій лабораторії.

Після найновішого си-стема устроєної електрич-ності відділ з найновішми електричними апаратами на європейський лад всегда на услуги наших пацієнтів.

Час прийнятія:

В звичайні дні від 9 рано до 9 вечером в неділі від 9 рано до 5 вечером.

Dr. F. Wolfman,

220 E. 5th Street,

NEW YORK, N. Y.

ПЕРША

РУСКА КНИГАРНЯ

В АМЕРИЦІ

Заснована в році 1904

продает всякі рускі книж-ки по приступній ціні, а іменно: букварі, провід-ники, читанки, повістки, оповіданя, історії, казки, співанники, штукл теат-ральні, календарі, пере-писні листки, листові па-пери; вирабляє печатки з рускими і латинськими буквами і виконує всякі друкарські роботи.

Цінники на жаданє да-ром.

Пишіть на адресу:

RUTHENIAN BOOK STORE

439 North 6th Ave.

Scranton, Pa.

"SOJUZ" (Union)

RUTHENIAN WEEKLY PAPER
Published Every Thursday

"SOJUZ" PUBLISHING COMPANY,
166 East 4th Street, New York.

Subscription per year . . . \$1.50
" " six months75
Advertising Rates Furnished on Application.

«СОЮЗ»

Газета для руского народа в Америці
виходить кожного тижня в четвер

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА ВИНОСИТЬ:
в Спол. Державах \$1.50
до Канади 2.00
до Європи 2.00

Безіменних дописей не
приймаємо.

Редакція приймає всякі адвертаї-
менти, по уміркованій ціні; о більшій
інформації питайте до Редакції.

ГРОШІ можна посилати в
регістрованим листі, або че-
рез експрес, або на Money
Order. Монеї ордер, т. е.
карточку, котру дає поштар,
або експрес, агент, треба в
листі нам післати, бо без тої
карточки не дістанемо гро-
шей.

Гроші треба посилати на
висше поданий адрес.

Відвічалний редактор: Осип Косовий

Що зможе усунути непотрібну працю в людскости?

Вже з самим початком на-
шого життя на землі, ми яко
людське ество старалися за-
магатися в нашому розви-
тці.

Ми змагались сотки тися-
чі літ використати більш
більш працю рук і мозку,
себто учинити її більше
продуктивною. Се змагане
трэває вічно. Чоловік при-
ходить на сей світ як най-
нездатніший живітине між
сотворіннями. Без природно-
го одягу, без зубів, неспосіб-
ний до ходу, без зору і слу-
ху. Ви певно знаєте, що но-
во народжене дитя є глухе і
сьліпе, і если молоді недос-
відчені матери боять ся,
щоб хто не збудив дитини,
то повинні знати, що і гук
гармати не в силі її збудити.

Чоловік з уродження є кра-
йно безборонний і слабоси-
льний. Дорослий без средства
до заощадження праці, по-
бавлений дальшого розвою
фізичної сили, словом чоло-
вік є найбільш немичним со-
творінням між всякими инь-
шими ествами.

Курята в три мінути по-
виколеню ся зі шкаралупи
порпають за робаками, ма-
ленькі черепахи сейчас по
уродженю самі уходят у
воду, жерафа має довгу ши-
ю якою досягає листе з де-
рева, носорожець має грубу
шкіру, тигер пазурі, олень
скорий і смілий зір.

Чоловік має лише розум.
Він працює лиш сим оди-
ним приладом-розумом — і
ним здобув вже багато по-
ступу. Близкавиця якої він
лякав ся, порушує тепер
трамвай.

Свого часу кидав чоловік
на жир крокодилеві діти,
щоб переблагати сего „ве-
ликого бога“. Нині з того
великого божка здирає шку-
ру і виробляє гарні валізки
для подорожних.

Люди, поклонялись мал-
ам, волам, птахам, всякого
еда ідолам, огневи, нечис-
ним малим, чорним дїт-
і великим звїрским бо-

гам, які вродились в їх влас-
ній невіжости, і затовмаче-
них забобоном мозках.

Всеж таки надійшов час,
що люди почали виробляти
потрібні для себе знаряди і
окраси зі своїх давніх бо-
жків. Вітрами, яких страха-
лись, послугують ся тепер
люде, при млинах, помпова-
но воді і т. д., значить ся,
що чоловік з первісного, ди-
тинячого недосконалого ста-
ну, стаєсь мислячим еством.
Він знає що є свідомим мі-
кробом, прикріпленим силою
тяготи до кулі земскої, якої
промір виносить 8.000 миль.

Він не привязуєсь вже
більше до свого маленького
кусника землі, його гадка
не обмежуєсь на самій малій
кулі земскої. Він пан землі
він, то трухле, слабе, ціка-
ве дитя, яке халчиво шукає
знане між мільонами сонць,
світів і простору.

Чоловік недавно тому, бо
лише десятки тисяч літ,
знаний яко журун шпіка і
кістяків свого сусіда, сотво-
рив в так недовгій часі чуд-
ні діла.

Найбільш чудним ділом,
яке доконав є спосіб оща-
дження праці. Перш уганяв
цілими днями щоб зловити
звїрюку і часто звїрюка
його хапала. Відтак убивав
єї з лука стрілою, днесь по-
слугуєсь кулею. Пізнійше
він уцивілізуєсь і занепає
убиване звїрів зовсім. Пра-
ця, яка не може бути вико-
нана мускулом сотки тисяч
людей, виконуєсь тепер за
потисненням гувика і руху
машинерії.

В много великих домах,
можна побачити величезні
машини, що працюють ав-
томатично і достарчають ес-
ли потрібно сили а образо-
ваний чоловік сидить поміж
машинерією і читаючи кни-
жку вважає на єї роботу яку
не в силі зробити десять ти-
сяч людей.

Але так, як ми нашим ро-
зумом найшли способи як
ощаджати працю, так само
стоїть перед нами задача ви-
находу і то неминучого ви-
находу, найдоскопалійшого
способу оощадження нашого
розуму і совісти.

Один з важнійших спосо-
бів оощадження праці на буду-
че буде щ л а х о т н і с т ь,
вплив образования і знаня.

Деякі кажуть, що земля
буде колись так густо засе-
лена, що сї, котрі займають
ся управою рілі не зможуть
всіх иньших вижити. Се
нерозумний погляд. Мільо-
нів людей змаганя нидіють,
позаяк ми не є шляхотними.

Шляхотність увіль-
нить мільони живітін від
непотрібної прикрої і тяж-
кої праці а уможливить єї
мільони працювати хосенно
охочо і продуктивно доро-
гою. Наведемо кілька при-
мірів, до висше сказаного.

Еслиб люди були дійсно
чесні, не потрібно булоб по-
лісменів. Днесь по великих
містах є тільки полісменів
скільки учителів. Де нема
злочину і несплати не потрі-
бно полісмена. У великих
склепах кожний хто купує
якусь річ у одної особи, пла-
тить за тую річ другій. Один
отже чоловік сидить безко-
ристно і на те, щоби відби-
рати чийсь гроші, бо панує
недовіре до других осіб.

Правдива чеснота усунулаб
усіх касперів.

Чеснота усунулаб усіх
кондукторів зі стріткар і
желїзниць і спонукалаб їх
до ліпшої і користнійшої
праці.

З того всего бачимо, скі-
лько людей є непотрібно за-
нятих на рахунок нечесно-
ти.

При чесноті один клерк
робить працю десяткох. Не
потрібно булоб приватних
дедетивів що пильнують
склепів. Тоді потрібно тіль-
ко кілька добре платних за-
рядців, котріб продавали
товар купуючому кажучи:
„Та а та річ лежить там а
там, возьми собі, положи
приналежний грїш і їди.“

Чи може вам видаєть ся
смішною така гадка? Але
на ділі нема з чого сміят-
ись, бо наколи знаєте що
чоловік помало почав відрі-
знятись від малпи, він мо-
же поступенно відрізнятись
від злодія.

В Швайцарії суть місця,
де всілякі товари лежать у
склепї, люди беруть потріб-
ні річі, лишають за те гро-
ші і виходять.

Чеснота отже буде одним
з найбільших винаходів до
ощадження праці. Она спо-
нукає до хосенної праці
всіх тих, що днесь відбира-
ють гроші або пильнують
злодіїв. Повздержливість,
сильна нервова система, здо-
ровий розум будуть найбі-
льшими діями в заоща-
дженю праці.

Висока амбіція, спільне
старане замість конкурен-
ції, будуть чинниками в о-
ощадженю праці, они учи-
нять великих гонїв людско-
сти, слугами людскости. В
будучині можна буде побачи-
ти, що великі люди бу-
дуть працювати на те, щоб
піддержати слабшого свого
брата, а не так як оно дієсь
тепер, що кожний дбає лише
про себе.

Теперішній чоловік знай-
шов у зверхнім світі чин-
ники до заощадження праці,
та находит їх що раз біль-
ше, які попирають його в
перед.

Однак в нашій власній
свідомості, в тій невиди-
мій, незамітній і неначе
звичайній річі, яку ми зове-
мо душею, котрої ніхто не
бачив, правдива цивілізація
будучини найде розв'язане
великих світових питань.

Дозволене чужолоства попам в кат. церкві.

Виписи з морального богословія
св. Лігури, потвердженого „ex ca-
thedra“ папами Пієм IX і Львом XIII.

„І повинні Рим байстрат,
„От їх догмати і їх слава!“
(Дальше.)

Пробабілізм в мораль-теології
Лігури.

Сїж монахині які случай-
но мають старих сповідни-
ків дістають в додатку ду-
хового провідника, з яким
годинами денно забавляють
в розмовниці. Если котра і
сим еще не вдоволяєсь, ро-
бить ся хорою і дістане його
сама одна в свою келю.

Стр. 166. Одна монахиня,
що чулась троха хорою, спо-
відалась в своїй келії. По-
якімсь часі дізналась, що
она була при надії. Лікар за-
дурив иньших, що ф водна

пухлина і єї увільняли з мо-
нашества.

Стр. 167. Один сповідник
мав монахиню в монастири.
Коли лучилось, що мусів
відвідати яку умираючу се-
стру і почувати в монастири,
перелазила она через стїну,
яка відділяла їх кімнати і
там сходились з провідни-
ком єї душі.

Иньша в горячї сильно
розфантазувалась і зачала
передавати безперестанно
поцілуї руками сповіднико-
ви, що стояв при єї ліжку, а
що між присутними було
много чужунців, почервонів.
Та знав собі як поради-
ти, вхопив хрест, наставив пе-
ред очі, приговорюючи жа-
лібним голосом: „Бідна ди-
тино цілуй лишемилого тво-
їй душі.“

Одна гарна і вродлива
пенсionarка звїрилась мені
в великій тайні, що дістала
від свого сповідника дуже
цікаву книжку, в якій опи-
сане моноше жите. Она зго-
дилась показати мені, коли
я питала єї про заголовки
книжки, засунула однак две-
рі келії перед тим. Була се
книжка, монаха Dalembar-a
повна плюгавства.

Стр. 169. Одного дня ді-
сталам лист від одного мона-
ха, в яким звїрив ся, що ко-
ли побачив мене в перве
зродилось в него бажане,
стати моїм сповідником.
Справді найдобрійший ду-
рачина та фразовий герой не
мігби здобутись на такі ме-
лодраматичні захвати як
сей монах, запитуєсь при-
тім, чи може на се надїятись.
Один піп, що уходив право-
го героя чесноти, побачив
мене одного дня, як я пере-
ходила через бавальню. Він
заходив до мене і зачав таке:
„Пет, моя дорога, ходи сю-
ди, пет, пет, прийди лише
осьде! Такеж вже не личить
попови.“

Вкінці попробував сего
еще иньший, який вперто
налягав на иньших мона-
хинь, аби за всяку ціну за-
певнити собі мою прихиль-
ність. Не минув ніякого об-
раза з профанаційної поезії
ні фальшивого розумованя
краснорічivosti, щоб при-
хилити мене своїм похотям,
не жалувал навіть Слова Бо-
жого, щоб діпняти ціли. З
одних зразок його логіки
могу навести.

„Люба дитино, казав він,
ти знаєш також, що Бог є в
правді.“

Бог є любов, та любов не-
видима знаходить своє вті-
лене в прихильности двох
сердець, які себе взаїмно у-
божають. Ти повинна отже
Бога любити не лише в його
невидимім істнованю, але
також в своїм втіленю любо-
ви т. є в виключній любові
якогось чоловіка, який тебе
убожає. Бог в любові і лише
в любові можна йому служи-
ти. То виходить з сего, від-
повіла я єму, що если жінка
убожає свого любого, убо-
жає тим самим і божество.
Певнож, відказав піп, чер-
наючи отухи з моєї приміт-
ки, сьміючись з виводу сво-
го катихізму.

Тогди яволілаб вибрати
милого між сьвітескими, як
між попами. Борони тебе
Господи від сего люба дити-
но, Най Господь є береже те-
бе від такого грїха, відповів
нібито пересграшений.
(Дальше буде.)

Форма правління пресвітерскої церкви в Спол. Державах Америци.

(Принята 1788 р., поправлена 1805 — 1894 р.)

(Дальше.)

ГОЛОВА V.

О завідателях, пресвітерах, або старших.

Завідуючі пресвітери (старші) суть правними зас-
тупниками народа; їх вибирає нарід (парохіяни) на те,
аби завідали церквою і удержували порядок (дисциплі-
ну) в порозуміню з священником. (у) Многі християн-
ські реформовані церкви уважають сей уряд урядом цер-
кви но не вмішують єго до проповіданя, або учитель-
ства (ф).

ГОЛОВА VI.

О Діаконах.

Сьвяте Письмо ясно відріжняє діаконський уряд в
церкві (х). Обязанком їх є дбати за бідних, і роздавати
ім милостиню, яку зберуть на ту ціль (ц) ім тоже можна
повірити часом завідоване церквою (ч).

ГОЛОВА VII.

О обов'язках (уставах) відрубних церков.

Для всіх своїх церков, які суть відповідно з'органі-
зовані і мають своїх священників (ш) Ісус Христос, го-
лова церкви установив слїдуючий устав: — Молитись,
(щ) сьпівати набожні пісні, (ь) читати, (ї) викладати і
проповідати Слово Боже; (е) уділяти і приримати сьвя-
ті тайни Хрещеня і Господню Вечерю (ю);

В потребі взагалі здержати ся від їди і иньших ви-
год тіла з подякою Богу (а); учитись катехізма (б), зби-
рати жертви для бідних і иньші добрі ціли (в), наводити
себе на праведну дорогу (г), уділяти і приримати благо-
словеніє (д).

ГОЛОВА VIII.

О правління церкви і о ріжних властях.

1. Доконче треба, аби заряд церкви опирав ся на
певних, докладних правах і формі (е).

Заряд церкви, який годить ся зі сьвятим Письмом та
якого уживали перші Християнські церкви, на нашу
думку є найліпшим: а іменно:

Церквою мають завідувати перше парохіальні збори;
потім збори Пресвітерій і Синода. Ми, в повній основі,
годимо ся з такою системою правління церквою та тільки
жалїти мусим тих християн які тут ріжнять ся від нас в
опінії і практиці (ж).

у. Откр. 2-1. Ангелові Ефеської церкви написи: Се глаголе Той, що дер-
жить сім звїзд у правиці своїй, що ходить посеред семи сьвїчників золотих:
Откр. 1-20. Сім звїзд то суть ангели сімох церков. Диви тоже Открите 3-1, 7.
Малахія 2-7.

ф. 2 Кор. 5-20 Диви Ефе. 6-20 Замість Христа опе ми послї, і наче Бог
благає (вас) через нас; ми просимо вас замість Христа: примирїть ся з Богом.

х. Лука 12-42. Рече-ж Господь: Хто есть вірний і розумний дворецький,
що поставити його пан над челяддю своєю, видавати у пору визначений харч?
1 Кор. 4-2. Шеж до того від доморідників вимагають, щоб кожного зяйденю
вірним. 1 Тим. 5-17. Пресвітри, що добре правять церквою, достойні подвійної
чести, особливо ті, що працюють в слові науці. Тоже Рим. 12-7-8; Дїяк. 15-25.

ц. 1 Кор. 12-28 І иньших поставив Бог у церкві найперш апостолів, в дру-
ге пророків, в третє учителів, по тім сили, а там даровання, сщїлення, помазан-
ня, порядкування, всякі мони.

ч. Фил. 1-1. 1. Тимот. 3-8 до 15.

ш. Дїяк. 6-1, 2. У ті-ж дні, як на множилося учеників, було наріканне
сїяням на євреїв, що у щоденному служенню не дбають про вдойниц їх.
прикликавши ж дванайцять [апостоли] громаду учеників, рекли: Не личить нам,
покинувши слово Боже, служити при столах.

ь. Дїяк. 6-3, 5, 6. Выглядѣть же, брати, сім мужів із вас доброї слави, пов-
них Духа сьвятого та мудрости, котрих поставимо на сю потріб. І подобалося
слову всієї громади; і вибрали Стефана, чоловіка, повного віри і Духа сьвятого
та Филипа, та Прокхора, яа Никанора, та Тимона, та Пармена, та Миколая, но-
воіврїца з антиохїї, котрих поставили перед апостолами, і помолившись поло-
жили руки на них.

ь. 1 Корин. 14-26, 33, 48. Шож треба робити, братте? Коли сходитесь, і кожен
псалмає мє, науку мє, одкрите мє, виясненіє мє, — усе на збудованнє не-
хай мє. Не есть бо Бог безладу, а в покою, як по всіх церквах у сьвятых. Усе
нехай поважно та до ладу робить ся.

і. Дїяк. 6-4. Миж у молитві і служеню слова пробувати мєм 1 Тимот. 2-1.
е. Колос. 3-19. Слово Христове нехай вселєть ся в вас, богате на всяку
премудрість, навчаючи і наставляючи самих себе псалмами та гимнами, та
пїснями духовними, у благодатї сьпїваючи в серцю вашому Господеви. Псалом
9-11; ефе. 5-19; Кол. 4-6

ю. Дїяк. 15-21; Лука 4-16, 17.

а. Тита 1-9. Щоб державсь вірного слова по науці, щоб умів і напмина-
ти здоровую наукою покортити противних. Дїяк. 10-42 І повелїв нам пропові-
довати народови і сьвідкувати, що Він призначений від Бога суддею живим і
мертвим. 23; Лука: 26-47 2 Тимотей 4-2; Дїяк. 9-20.

б. Мат. 28-19, 20. Ідїть же навчайте всі народи, хрестиян їх в імя Отца, і
Сина, і сьвятого Духа, навчаючи їх додержувати всего, що я заповідав вам; і
ось я з вами по всі дні, до кінця сьвіта. Аминь. Марка 16-15, 16; 1 Кор. 11-23 до
28. Я бо прийняв од Господа, що я передав вам, що Господь Ісус тієї ночі,
котрої був виданий, прийняв хлїб, і хвалу віддавши, переломив, і рече: Прий-
міте, їжте, се есть тїло мое, що за вас лашлене; се робїть на мій спомин. Так
само я чащу по вечерї глаголючи: Ся чапа есть новий завіт у кровї моїй: се ро-
бїть, скільки раз пєте, на мій спомин. Скільки бо раз їсте хлїб сей і чащу сю пє-
те, смерть Господню зпїаєте, доки Він приїде. Порівнай 1 Кор. 10-16.

в. Лука 5-35. Прийдуть же дні, що візьмуть жениха від них, тоді пости-
ти муть у ті дні. Филип. 4-6. Не журїть ся нічим, а у всьому молитвою і бла-
ганєм з подякою нехай єв'яляють ся прошеня ваші перед Богом. Диви і Ти-
мот. 2-1. Псал. 95-2

г. Евр. 5-12. Во коли вам годилось би бути учителями задля часу, анов
треба, щоб вас учено перших початків словес Божих, і стались такими, котрим
треба молока, а не кріпкої пїчї.

д. Про милостиню ж для сьвятых, як я розпорядив у церквах Галатий-
ських, так і ви робїть. 2. Первого дня в тижні нехай кожен з вас у себе складає
скарбуючи, як йому ведеть ся, щоб не тоді як приїду, складку робити. 3. Як
же приїду, то котрих ви уквалите, тих пішлю з листами віднести дар ваш у
єрссалим. 4. Коли ж буде достойно, щоб і менї йти, по многу пійдуть. Галатам
2-10 тільки щоб ми вбогих памятали, пре що ї я дав, щоб се чинити.

е. Евр. 13-17. Слухайте наставників ваших і корїть ся їм; вони бо пиль-
нують душ ваших, як мають перелї оддати; щоб радостю се робили а не
зїтхаючи; не корїть се бо вам. Солун. 5-12, 13. Благоєм ж вас, братте, знайте
тих, котрі працюють між вами, і старшинують над вами в Господї і нап'яють
вас, і поважають їх велими високо в любові за діло їх. Живїть мирно між собою.

ж. 2 Кор. 13-14. Вдагодьте Господа Ісуса Христа і любов Божа, і при-
частє сьвятого Духа з уєми вами. Аминь. ефе. 1-2 Вдагодьте вам і мир від
Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа.

Дальше буде.

АЙТОН СІНКЛЕР.

Нетри.

(Дальше)

Діти кричали, ті що були в колисках — вищали, гості голосно гомоніли, сьміялись, співали, а над усіма голосами видавав ся голос тітки Марії, яка заохочувала музиків, щоб грали веселіше. А вони й так старались з усієї сили, грали — мов несамовиті, аж волоссе їм позлипалось на лобі і очі рогом лізли.

Перша скрипка був Тамошіус Куплейка, маленький худенький чоловічок, самоучка. Він цілий день робив на різницях, а вечерами грав на скрипку. Тепер він скинув сурдуг, щоб зручніше було грати; на ній була біла камзелька, гаптована золотими підківками, рожева сорочка у смужках і світло-сині салдатські штани, такі короткі, що не доставали йому до кісточок. Грав він страшенно завзято і немилосердно фальшиво; здавалося що грали всі часті його тіла: і маленькі очі і зморщене лице і губи і головою хитав він і всім тілом вихиляв ся на всі боки і ногами тупотів.

Не такі завзяті музики були його товариші. Друга скрипка, Словак, був високий, огрядний чоловік в окулярах у чорній оправі. Він грав зовсім байдуже, неначе та зморена коняка, яку вже й батіг не бере. Третій, гладкий, череватий, з грубим червоним носом, грав на віолончелю замість баса. Він поводив очі в гору і не вважавши на своїх товаришів, незмінно тягнув одну протяжну ноту від четвертої години дня до четвертої години вночі і брав за се третину заробітку цілої оркестри, по долару за годину.

Дарма, що скрипка Тамошіуса шипіла на низьких нотах і вищала немилосердно на високих, дарма, що був гомін і гармидер і душно і чадно — гості залюбки слухали ту музику; деякі з них заплющували очі і задумувались. Ся музика нагадувала їм далеку, покинуту батьківщину — се була їх рідна музика: за нею забували они на короткий час Чикаго з його різницями, брудними й смердящими; з його трактирами та іншим нетрами на передмістях; ся музика дивними чарами переносила їх з чадного пивного трактира геть у далекі поля і ниви рідного краю; вони бачили свої столітні ліси і блискучі річки, згадували свої дитячі літа, радість і любов, турботи і злидні, що вигнали їх у ту далеку чужу країну....

Дехто з гостей просив Тамошіуса заграти стару литовську народню пісню. У Тамошіуса розпалились очі — він махнув смичком своїм товаришам і заграв ту пісню. Усі гуртом почали приспівувати, стараючись переключити один одного. І довго так співали вони, аж доки деякі похрипли. Потім Тамашіус заграв литовську весільну пісню і злізши з підмостків почав просовуватись поміж гостей до того місця, де сиділи молоді. У тісноті маленькому скрипачеві не трудто було просунутись, але як потягнулись за ним товариші, то череватий віолончеліст застрів між стільцями і мусів перестати грати, щоб пробитись далі. Нарешті всі троє станули коло молодої: Тамошіус став праворуч і заграв так, неначе всю душу свою вклав у той спів.

Серце маленької Оні обняв такий жаль і смуток, що вона не могла нічого їсти; вона сиділа задумавшись і затопивши у даль свої здивовані, наче перелякані очі, що були повні сліз, мов зачудована; тітка Марія штовхала її під лікоть, припрошуючи зісти що небудь, тітка Елізбета, як метелик кружила коло неї, сестри і дружки підбігали до неї і шептали їй щось на вухо — але вона мабуть не чула їх і не розуміла; вона соромилась витерти слюзи і вони бігли їй по виду; притиснувши рукою серце, вона обернулась до Юргіса, зустріла його погляд і так засоромилась, спалахнувши румянцем, що хотіла встати, бігти, втікати кудись....

Скінчили грати весільну пісню і тітка Марія почала свою улюблену пісню про нещасне кохання. Сеї пісні музики не знали грати; вони почали пробувати пригравати за тіткою Марією, але ніяк не могли потрапити в тон. Марія Берчинська була жінка невисока на зріст, але дужа і кремезна. Вона служила на різницях у тім відділі де роблять мясні консерви і цілий день вертіла в руках бляшанки з консервами, що важили по чотирнадцять фунтів. Лице її було славянське — широке, червоне; одягалась вона у синю фланельову юбку, міцні, гладкі руки її були заголені по лікті.

Співала вона голосно, вибиваючи такт ложкою по столі і ніхто не здужав би переключити її.

Коли переспівала тітка Марія свою пісню, гості тропки передихнули і почали ся промови.

Перший встав і почав говорити дід Антон, Юргісів батько. Антонови Рудкусови було не більш як шістьдесят літ, але виглядав він на вісімдесят. В Америці він жив тільки пів року. У ріднім краю він довго служив на ткацькій фабриці, але мусів покинути сю роботу, бо дуже кашель його душив.

Поживши у селі на чистім повітрі він поправив ся був трошки. Але біда загнала його в Америку і він поступив на фабрику консервів Дургена: довело ся йому працювати у відділі пікулів, цілий день стояти у холодних і високих сутеренах — тай знов погіршало йому. І тепер як тільки він устав, щоб говорити промову, напад його той кашель і довго мучив, аж посинів старий, поки відкашляв ся і віддихав.

Обіт.

(Оповідане.)

Дорогою ішла старша жінка. Обв'язлі їй ноги поволокли ся по болотистій дорозі. Она шпоталась об каміне і пісок хрубостів під її чобітьми. На її плечах тяготів клунок, який вказував, що она вибрала ся на довгий час в дорогу. З кожним кроком добувала она нових сил і поступала дальше в перед.

Околиця була безлюдна, тільки де-не-де можна було стрітити обчімхану деревину при дорозі. Далеко на виднокрузі виднілись оселі а дальше ліси і бори, з яких вистрілювали церковні вежі. Се монастир. Побожні прочани збирались осенею з близших і дальших околиць на прощу в монастир. Декотрі йшли пішки гурмами або й поодинкою, декотрі їхали возами. І ся жінка також пощасливо перебутих сінокосах і пільних зборах, жертвувалась зділати благодаре Господу.

Стало вечеріти і почав падати дрібний осінний дощ, який змагавсь що хвилі. Земля розмокла і утрудняла дорогу, по котрій переходила жінка. Болото чіпалось її чобіт, она обтріпувала его і з трудом волікла ноги за собою однак не уставала ні на хвилику, неначе хотіла перемогти усі перешкоди, які стояли її на дорозі до сповнення обіту.

Скоро надіхав віз з другими прочанами а візник спитавсь:

— А куда, жінко добра, так правцюєте?

— Та на відпуст, — відповіла она.

— От сідайте на наш віз і поїдете з нами. На вечер будемо в монастирі, — каже візник.

— Ні, не могу, — відповіла жінка. — Я обіцялась Господеві пішки зайти до його храму, то і не годить ся ломати присяги.

Стало темно, дощ падав ліниво а жінка борикалась з грязюкою. Її плате обмокло і тиснуло її еще більше а клунок на плечак в двое так тяготів як передше, но она поступала дальше.

Надіхав другий віз і чоловік, що сидів на переді во за спитавсь жінки куди она йде так пізною порою і чи не може сісти на віз, щоб скорше прибути в монастир бо й спізнена пора і сили устають. Но жінка і тут відказалась, хочаби точно сповнити свій обіт.

Віз потарохкотів дальше.

Отсе она іде сама і тяжко їй на душі стало. Скільки людей переїхало попри неї і скоро будуть в монастирі, тільки она одна лишилась на поли без поради і без помочи. Її стало жаль її труду а темна ніч надходила неминучо. До оселі було еще далеко а до монастиря ще дальше. Она сама у поли, на болотистій дорозі, ні де перекочувати, ні від дощу скрити ся. Ціль її дороги еще далеко. Почала сумніватись, чи зможе она дотримати слова, дане Господеві і чи сповнить обіт як слід. Знеможена сіла при дорозі відпочати.

Коли се надіхав третій віз і візник заримітивши жінку питає:

— А що ви тут бабуню робите?

— Вибралам ся на прощу та ніч мя захопило і отсе знеможена сіла.

— Сідайте на віз та поїдете разом з нами — повідає візник.

— Бог вам заплатить за ваше добре серце — говорить жінка. — Бо я думала, що вже на відпусті не буду. Обіцялам ся пішки зайти до храму Божого, але отсе виджу, що інакше не може бути. Не знаю як маю Пана Бога переблагати за свою неміч.

— Нічого! — відповідає візник. — Сідайте тай поїдемо бо пізна ніч.

Сіла жінка на віз і їдуть, коли се візник чує, хтось стогне на возі. Він оглянувшись і побачив, що жінка як ішла дорогою з клунком на плечах, так і сидить тепер на возі. Клунок давить її в карк і ковтає в плечі після того чим скорше коні їдуть, або колеса натрафлють на більшу каменюку.

— А то дурна баба! — заголосив візник. — І чи се легко коням стане, як ви будете клунок тримати на плечах, чи може скорше заїдемо до монастиря? Скиньте жінко з ваших плечий той клунок, тай не задавайте собі надармо труду.

До сеї жінки подібний є наш нарід галицький. Він сповняє всілякі релігійні та державні обов'язки в роді клунків, котрі утискають безпотрібно нарід. І коли хто скаже до него покинь сей або той звичай, відкинь сей або той обов'язок, то він кричить: се зрадник, се запродавець се нелюд, він хоче убити нашу віру і вітчизну. Він нарікає на свою долю і найбільших ворогів бачить тільки у своїх проводирах, що ідуть з духом часу і людям вказують туюж дорогу.

Нарід наш аж надто консервативний, силує ся остати вірним всіляким обітам і їх виповнити що до йоти не застановляючись, чи се вийде йому на користь, чи може на шкоду. Він хоче остатись вірний „началам“ хотяй би се було з его шкодою.

Студія про модерний соціалізм.

(Дальше.)

Історичний огляд соціалізму в Європі.

Головним осередком соціалізму в Європі є Німеччина, вітчизна Кароля Маркса, де й досі переважає його вплив над прочими відтинками. В половині минулого віка зяялась була боротьба між двома по часті ворожими таворами, один під проводом Lassalle, який домагав ся, щоб силою уряду позаводити со-оперативні товариства — другий же під проводом Маркса, який знова претендував щоб всякою публичною власністю орудував соціалізм. Маркса теорії взяли верх над послідним, даючи основу німецькому соціалізму по нинішній день. Перший публичний конгрес німецької соціал-демократії зібравсь 1890 р. Слідуючого року в Ерфурті прийнято т. зв. „Erfurt Programm“ в якій ясно вилонено змагання і ідеї соціалістичні. Альфою і омегою його се осягнене капіталу на публичну користь, як тоже п'ятнацять „посередних домагань“, як голосоване при виборах, осьмогодинна праця і т. и. Соціал-демократи творять тамже найбільшу політичну партію, котра числить до трох мільонів голосуючих і вибирає майже одну третину членів до союму. Однаковож сей факт менше величний в політиці як би здавалось, позаяк Німеччина числить до 15 політичних партій, які творять всякі комбінації для побивання соціалістичної меншости. Все таки німецький соціалізм найсильніший політично більш зєднаний, з значнішим впливом на громадске жите чим в других державах. Соціалісти мають майже що не в кожній європейській державі свою політичну партію. В Франції мимо сего що роздроблені на партії 1893 р. вибрали пятьдесят членів до палати послів і сим не мало вплинули на французку політику, як ніколи перед тим. В 1899 р. А. Millerand, соціаліст, вступив в кабінет яко міністер торгівлі що також вказує на їх зростаючий вплив, хотяй уряд Millerand-а викликав не мало колотнеч та непорозумінь між соціалістами бо они все еще клопочуть ся питаннями, о скільки они можуть підпомагати службу державну під капіталістичним ладом. Менше впливовим оказуєсь політично соціалізм в Англії, чим в Німеччині та Франції, та за те більший на поли інтелектуальнім та соціальним. Кілька англійських робітничих партій мають пятьдесят депутатів (членів) в палаті послів, один в них засідає в кабінеті. Відрубної соціальної партії Англії не має, та „The Clarion“ головний орган англійських соціалістів каже: що робітничая партія є могутчою гвардією соціалізма і соціалістичная партія утвореть ся і запаує.

В Австрії есціалістичная партія має 84 парламентарних послів, Росія на сім поли стоїть найнижше.

Соціалісти скликали 1906 року міжнародне віче в Stuttgart-i, на яке прибуло майже дев'ять сот делегатів між ними було 300 німецьких, 150 англійських, (з Русинів було двох, та сих не признано офіційно). Август Бебель провідник німецьких соціалістів, визначна особа на сім з'їзді, старав ся найбільше вихиснувати віче ля дальших здобутків. Питане, як далеко мають іти соціалісти в згоді з теперішніми урядами державними, або чи мають промахово домагати ся нового ладу, поділило соціалістів на партії, які тривають по нинішній день, всеж таки компромісова політика зазначена на з'їзді не осталась без відгону на європейських кругах загалу. Не бракувало і в Stuttgart-i неспокоїних духів і тих виключено з партії соціалістичної.

Соціалізм закладає промислові спілки, особливо в Бельгії, де соціалісти позакладали свої склепи та інші со-оперативні підприємства. Їх досвідчення в сій роботі потрафлять охолодити їхній запал та обмежити соціалістичні погляди. Один з них виразивсь в сей спосіб: „Ми переконались, що управляти містом, державою се страшенно трудніше як кому з нас здаєсь. І еслиби ми могли взяти на себе відвічальність держави ми повинні відкинути се, позаяк ми еще не готові до сего. Brooks, до котрого сі слова були сказані, по докладнім ризелдженню їх роботи і досвідчень зазначає, що колективісти если возьмуть ся рішучо до роботи, досвідчать скоро, чого досвідчила раса і навчуть дальше скоро боронити свій інтерес способами, якими послуговуєсь приватний промисловець.

Соціалізм в Сп. Державах.

Початковий соціалістичний рух Америки заєдно завдячує свою діяльність сьвітским як церковним кругам. Пять важних діл про соціалізм були написані професіональними попами: Sprague's „Socialist from Genesis to Revelation“ (соціалізм від війни Батія аж до откровенія) Vail's „Principles of Scientific Socialism“ (засади наукового соціалізма,) Will's „Struggle for Existence“ (боротьба за ієтноване) Spargo's „Socialism“ і Rauschenbuch „Christianity and the Social Crisis“ (християнство і соціальна криза) Між найбільшими оборонцями американського соціалізма появляють ся попи як Huntington, McCarthey, Herron, Thomyson і пр. (дійсно дивне явище в історії людскости.

Політичний соціалізм в тій країні з'організовано в 1874 р. з утворенем „Socialist Labor Party“ (соціалістично робітничая партія).

[Дальше буде.]

Редакция радо поміщує дописи, що дотичуть ся життя нашого народа, як також розвідки вольної теми, окрім дописей о особистих нападах і інтригах не уґрунтованих важнішими причинами.

